

daha şefkatli olduğundan, bizim başımıza gelecekleri ve uummmetinin o sûrelerde tasvir olunan olaylar içindeki yerini düşünüyordu, saçlarının ağır iphtiyarlaması bundandır. Yüce Allah Kur’ân-ı Kerîm’de şöyle buyurmaktadır: لَقَدْجَاءَ كُمْرَسُولٌ مِنْاَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌعَلَيْهِ مَاعَنِتُّمْحَرِيصٌعَلَيْكُمْبِالْمُؤْمِنينَ رَؤُفٌرَحِيمٌ “Andolsun size kendinizden öyle bir peygamber gelmiştir ki, sizin sıkıntıya uğramanız ona çok ağır gelir. O, size çok düşün, mü’minlere karşı çok şefkatlidir, merhametlidir.”[3] Bu âyetten açikça anlaşıldığına göre Sevgili Peygamberimiz, ümmetinin azap görmesi şöyle dursun, zahmet çekmesinden dahi üzüntü duyar. Ümmetinin sıkıntısı O’nun da sıkıntısı, sevinci O’nun da sevincidir. Keza bu âyette Cenâb-ı Allah, Esmâü’l-Hüsnâ’sından (güzel isimlerinden) olan “Raûf-Rahîm (çok şefkatli-çok merhametli)” ifadelerini Peygamber Efendimiz hakkında sıfat olarak bir araya getirmiştir. Bundan da, Yüce Allah’ın, kullarına merhametli olduğu gibi Peygamber Efendimizin de ümmetine şefkatli ve merhametli olduğu anlatılmak istenmektedir. Adamın biri bir defasında Peygamberimizden düşmanları lânetlemesini istemişti. Peygamberimiz (aleyhisselâm) o kişiye: “Ben lânet okumak için değil, âlemlere rahmet olmak için gönderildim.” cevabını vermiştir. Gerçekten de O, Mekke döneminin çok sıkıntılı günlerinde bile düşmanlarına beddua etmemiştir. Rasûl-i Ekrem’ın (sallallâhü aleyhi ve sellem) Tâif yolculuğunda Tâifliler kendisini taşlamışlar, atılan taşlardan bedeni ve ayakları yara almıştı. Şayet o, Yüce Allah’ın dileseydi, Cenâb-ı Allah, Tâif ve Mekke şehirlerini yerle bir ederdi. Nitekim Sevgili Peygamberimiz Tâif dönüşünde kendisine atılan taşlardan kurtulmak için bir bağa girmişti. Orada Hak Teâlâ Hazretlerine yaptığı tazarru, niyaz ve yakarıştan sonra yanına gelen bir melek O’na, “Dilerse Yüce Allah’ın Tâif ve Mekke’nin çevresindeki dağları birbirine kavuşturmak suretiyle her iki şehirde İslâm düşmanlığı yapan zâlimleri yok edeceği” haberini getirdi. İşte bu esnada Efendimizin başına gelen sıkıntılar koca dağları bile eritecek dereceye gelmişse de o, Cenâb-ı Hakk’ın böyle bir istekte bulunmadı. Aksine:

أَرْجُو أَنْيُخْرِجَالله مِنْأَصْلابِهِمْ مَنْيَعْبُدُالله

وَحْدَهُ لا
يُشْرِكُ
بِهِ شَيْئًا
“Allah’ım! Bunlar hakikati göremiyorlar, ama ümit ediyorum ki bunların
çocukları bir gün gerçeği görecekler, tevhide ereceklerdir. Senden
onların hidâyete ermelerini istiyorum.” diyerek kendisini taşıyanlara Allah’tan
hidayet diledi. Peygamber Efendimiz, kendisini taşıyan, vüudunu kan revan içinde
bırakan, namaz kılarken boğazını sıkıyan veya başına işkembe koyan, geçeceği yollara
dikenler serpen insanların, hep hidayetlerini istemiş böylelikle düşmanlarının bile
cennete gitmelerini arzu etmiştir Kardeşlerim Uhud, İslam’ın ikinci büyük
meydan sınavıdır. Taktik açıdan bir yenilgiyle sonuçlanan Uhud, başta Hz.
Muhammed (asv) olmak üzere bütün Müslümanların çok acı
çektikleri bir yerdir. Bu acılardan Hz. Muhammed (asv)’ın payına, sevgili
arkadaşlarından onlarcasının şehid edilmesini ve ordusunun dağılmasını görmek gibi en
büyüklerinin yanında, üzerine kılıç savrulması, dişlerinin kırılması,
yanağının yarılması ve diş etine demir parçalarının saplanması gibi göreceli olarak
daha küç ükleri de düşer. Büyük, küç ük bu
acıların hepsinin birden yaşandığı en sıcak dakikalarda, sığındığı dağın yamacında kan yere
düşeceği esnada, hemen ellerini kaldırarak âdetâ duâ ile İlâhî
gadabın önüne geçmeye çalışmış ve:
اللهمَّ
اغْفِرْ
لِقَوْمِي
فَإِنَّهُمْ
لا
يَعْلَمُونَ
“Allah’ım, benim halkımı bağışla. Çünkü onlar gerçeği
göremiyorlar. Eğer görselerdi böyle yapmazlardı.” Bir yandan da
yanağından ve dişlerinden dökülen kanları eliyle silerek, toprağa düşmelerine
engel olmaya çalışmaktadır. Bu durum dikkatlerinden kaçmayan bazı sahabeler
daha sonra sorar: “Ey Allah’ın Elçisi! Niçin kanınızın toprağa
dökülmemesi için o kadar uğraştınız?” “Allah’ın kanunudur.
Bir toplum kendilerine rahmet olarak gönderilmiş bir peygamberi, kanı toprağa
dökülecek ölç üde yaralarsa, kendilerine mühlet tanınmaz.
Toptan yok edilirler.“[4] İşte niyazıyla kâfirlerin başına gelmesi muhtemel bir belayı
önlemişti ki, bu ifadelerin her bir kelimesinde nasıl bir şefkat ırmağı çağladığı
açıktır. Bunun gibi, Müslümanlar 630 yılında Mekke’nin fethinden sonra
Hevâzin (Huneyn) muharebesinin ardından Tâif’i kuşatmak durumunda
kalmışlardı. Tâif, surlarla çevrili olduğu için şehre girmek mümkün
olamadı. Kuşatma uzayınca yapılan istişarede bölgenin tamamı Müslümanların
eline geçtiği için kuşatmayı terk etmenin herhangi bir zarar vermeyeceği
görüşü benimsendi. Bunun üzerine Peygamberimiz (sallallâhü
aleyhi ve sellem) surlar sebebiyle şehre girmeden orayı terk etmek durumunda kalırken
Müslümanlardan bazıları, Tâiflilerin senelerden beri Müslümanlar
aleyhine yaptığı kötülüklerin sıklığından bahisle Hz. Peygamber’den
beddua etmesini istedikleri görüldü. Fakat tıpkı birincisinde olduğu gibi Efendimiz
Hazretleri yine lânet okumadı, beddua etmedi, merhametli davrandı ve:
اللّهُمَّ

اهْدِ

ثَقِيفاً “Allah’ım!

Senden Tâıfıllerin ıslahını ve hidayete erişmiş olarak huzuruma gelmelerini diliyorum” diye dua etti. İleride Taiflilerden bir heyet Medine’ye gelerek Peygamber Efendimizin huzuruna girip Müslüman olduklarını söylemişler ve şehirlerine döndükten sonra o zamana kadar taptıkları putlarını kendi elleriyle kırmışlardır. İşte bu sonuç, rahmetin, merhametin, Sevgili Peygamberimizin merhametinin bir sonucudur.

Peygamberimiz beddua ve lânet yerine merhamet elini uzatınca, hidayet duasını yapınca insanların İslâm’a koştukları görülmüş ve bizzat Medine’ye gelerek müslüman olduklarını özgür iradeleriyle ifade etmişler ve bundan böyle müslümanlığın gereklerini yerine getireceklerini söylemişlerdir.

Muhterem Kardeşlerim Mekke’nin tahıl ihtiyacının bütününü karşılayan Hamame isimli bir kabile reisi Müslüman olur. Ve Mekke’ye tahıl satışını durdurur. Aniden açlık tehlikesiyle yüz yüze kalan Mekke’li putperestler önce Hamame’ye başvururlar. Fakat sonuç olumsuzdur. Bunun üzerine, son çare olarak Hz. Muhammed (asv)’e bir elçi heyeti gönderirler. “Eğer senden de bir çare bulamazsak, hepimiz açıktan kırılırız.” derler. O, Mekkelilerin üç yıl boyunca kendiyile beraber bütün Müslümanlara bir tek buğday tanesi bile vermediklerini hatırına getirmez.

Müslüman arkadaşlarıyla beraber kendisine sadece “Rabbim Allah’tır.” dedikleri için, vatanlarında hayat hakkı tanımayıp, göç etmek zorunda bıraktıklarını düşünmez. Kendisini defalarca öldürmeye kastettiklerini dikkate almaz. Defalarca ordu düzüp Medine’ye yürüdüklerini unuttur. Unuttur ve Hamame’ye emreder, Mekke yeniden tahılına kavuşur.[\[5\]](#) Ve yine Esved oğlu Habir, Peygamberimizin kızı Hz. Zeyneb (r.anha)’ın katilidir. Zeynep, Mekke’den Medine’ye, babasının yanına hicret etmeye çalışırken yolu, içlerinde Habir’ın de bulunduğu bir grup Mekke’li putperest tarafından çevrilir ve Habir elindeki mızrakla Hz. Zeyneb (r.anha)’i devesinden düşürür. Hamile olan Zeynep (r.anha) düşük yapar ve bir süre sonra da bu nedenle ölür. Mekke fethedilince, kendisinden Hz. Zeyneb (r.anha)’ın intikamının alınacağı korkusuyla saklanan ve İran’a kaçma hazırlıkları yapan Habir’e haber gönderir. Can güvenliği verir. Huzuruna gelince de bağlılık sözünü kabul eder ve bağışlar.[\[6\]](#) Kardeşlerim Allahın Resulünün Cebinde on gümüşü vardır. Medine çarşısından bir gömlek satın alır, dört gümüş verir. Kapıda bir fakir yeni aldığı gömleği ister, verir. Dönüp dört gümüşe ikinci bir gömlek alır. İki gümüşü kalmıştır. Az sonra yolda ağlayan küçük bir kız çocuğu görür. Yanına yaklaşır nedenini sorar. Küçük kız bir hizmetçidir.(Cariyedir) “Ev sahibim bana un almam için iki gümüş vermişti, kaybettim.” Cebindeki son iki gümüşü de ona verir: “Ağlama, unu bunlarla alabilirsin.” der. Hizmetçi kız yine de huzursuzdur. Bu seferde “Eve geç kaldığım için beni dövmelerinden korkuyorum.” Hz. Muhammed (asv) küçük kızın elinden tutar, önce unu alırlar. Sonra da küçük kızın hizmet ettiği eve giderler. Ev sahipleri akşam saatinde kapılarına gelen bu süprizden şaşkın ve sevinçlidirler. O, küçük hizmetçiyi göstererek: “Geç kaldığı için cezalandırılmaktan korkuyordu. Sakın onu dövmeyin.” der. Şaşkınlığını hala atamamış ev sahibi, cevap verir: “Ey

Allah'ın Elçisi! Sizin evimizi onurlandırmanıza neden olduğunuzu siz şahid olun ben onu azad ediyorum, artık her şeyi; Hz. Muhammed (asv) bunun üzerine ellerini açarak Allah'a hamd eder: "Allah'ım şu on günümün kadar bereketli imiş. Onunla bana ve bir yoksula birer günümün mükremini giydirdin. Bir kız çocuğunu sevindirdin ve her şeyini kazanmasını sağladın." [7] Evet Kardeşlerim Allah Resulü; Muhammed'in kendi yaşamıyla sınırlı olan bizzat Muhammed'in zirvesini yaşamaktadır. Dinini anlatmasına izin verilmeyen baba ocağı, ana yurdu Mekke, O'na (asm) ve İslam'a duyulan şükrün başkenti, karargahı Mekke, şimdi tepeden tırnağa silahlı on bin Muhammedî askerden oluşan ve o günün Arabistan şartları içinde sınırsız bir ordu tarafından beş koldan fethedilmektedir. Ordu Mekke'yi kuşatarak konaklamıştır. Gecedir; Kamp ateşleriyle Mekke dağları pırlı pırlıdır. Her askere bir ateş yakması emredilmiş ve karanlık Mekke on bin ışıkla kuşatılmıştır. Şehri terk eden baş şükrü Ebu Süfyan elinden tuttuğu kızıyla beraber gelir, hemşehrisinin zayıf tarafını okuyabilir. "Allah'a yemin ederim ki ya beni affedersin ya da şu çocukla beraber kendi canıma kıyarım." Yıllarca can şükrü olan kişi şimdi kendinin ve oğlunun canını aracı yaparak, bağışlanma istemektedir. Bağışlanır; Ertesi gün sabah namazından sonra ordu harekete geçer. Mekkeliler her yönde manzaranın heybetinden donup kalmışlardır. Mekke'nin yöneticisi Ebu Süfyan bir tepenin üzerinde yanında Hz. Muhammed (asv)'in amcası Hz. Abbas olduğu halde dalga dalga Mekke'den içeri giren Muhammedî ordusunu seyretmektedir. Her günün kimler ve hangi kabile olduğunu Hz. Abbas'a sormakta ve aldığı cevapla hayreti git gide büyüyor; hayranlığa dönüşmektedir. Bir süre sonra sabırsızlıkla "Hz. Muhammed daha geçmedi mi?" diye sormaya başlar. Ve en sonunda devesi Kusva'nın üzerinde savaş zırhına binen Hz. Muhammed (asv) Allah'ın kutsal ilan ettiği bir şehre ancak alınmaz; girilebileceğini göstermek için iki bin asker göndermiş, başı eğerinin kaşına düşmektedir. Allah'a hamd etme durumundadır. Bu sırada yanında yer alan Medinelî komutanlardan Ubade oğlu Sad, Ebu Süfyan'a dönerek seslenir: "Bugün ana baba günün; Uhud'un intikamını alma günün; Bugün Kureyş kabilesinin onurunu iki paralık etme günün; Bugün helak etme günün;" Hz. Muhammed (asv) bir el işaretleriyle Sad'ı susturur ve şöyle seslenir: "Bugün merhamet ve acıma günün; Bugün Kureyş'in onurunu yitirme günün; Bugün Kureyş'e ve Mekke'ye saygının zirveye çıkacağı gündür." Sonra emir verir, Sad'ı komutanlıktan alır. Yerine Sad'ın oğlunu atar. "Az kan dökülür ve Mekke teslim olur. Öyle sıcak bastırılmıştır. Arkadaşları sorarlar. "Ey Allah'ın Elçisi! Nerede dinlenmek istersiniz?" "Yüzünüzde acı bir tebessüm yayılır. Kendi evini, baba ocağını hatırlar. Fakat o ev yıllar önce sadece yüzünüzün ve duyunca kendisine işkence olsun diye kuzeni Akil tarafından yıkılıp, yerle bir edilmiştir. "Akil bize dinlenecek ev mi bıraktı?" der. Fakat hiç kimse Akil'in kılına bile dokunmayı düşünmez. Akil de bütün putperest Mekke halkı gibi günün vencesi verilerdendir. Dokunulmazlığı vardır. Ama yıllar boyunca yaptıkları her şey zulüm, baskı, işkence ve şükrün karşılıksız ve

intikamsız kalmasına Mekke halkı bir türlü inanmamaktadır. Gerçekten kendilerine dokunulmayacağına ve intikam alınmayacağına emin olabilmek için Kabe'nin kapısında karşılayıp, keserler. Utangaç ve rekterler. Hz. Muhammed (asv) eğik duran başların bu sessizlikleriyle ne demek istediklerini ok iyi anlamıştır. "Benimle sizin durumunuz, Hz. Yusuf'un kardeşleriyle durumu gibidir. O kardeşlerine nasıl "Bugün size herhangi bir azarlama yoktur. Allah sizi bağışlasın. Zira O, merhametlilerin en merhametlisidir." dedi ise, ben de aynı şeyi yorum. Gidin, serbestsiniz." Akşama kadar Mekke Mülkiyeti man olmuştur. Ve ertesi günü askeri güç, artık ona ihtiyaç kalmadığı için Mekke'nin dışına çıkarılır. Fakat Mekke'nin fethedileceği anlaşıldığı zaman, şehir dışına, uzaklara kaçarlar. Bunlar Hz. Muhammed (asv) tanımayan, hiçbir şefkat ve bağışlama gücünden de kendilerinin affına yetmeyeceğine inanarak ağır suçlulardır. Bir tanesi Hz. Muhammed (asv) amcasının katili Vahşi'dir. Arkasından haberci gönderir, Mülkiyeti man olmasını ister. Vahşi rekter. Mektubunda: "Ya Muhammed! Sen "Kim adam öldürür, ya da Allah'a ortak koşar ya da zina ederse cezaya hak kazanır, kıyamet gününde azabı katmerleşir ve azabı içinde hor ve hakir olarak ebedi kalır." diye yorum. Hıncı ben bunların hepsini yaptım. Benim için hala bir kurtuluş yolu olabilir mi?" der Bu cevap üzerine Kur'an'da Furkan suresinin 71. Ayeti indirilir. Hz. Muhammed (asv) indirilen ayeti yazdırır ve Vahşi'ye yollar:

168;1614;1605;1614;1606;1618; 1578;1614;1575;1576;1614;

168;1614;1593;1614;1605;1616;1604;1614;

1589;1614;1575;1604;1616;1581;1611;1575;

1601;1614;1575;1616;1606;1617;1614;1607;1615;

1610;1614;1578;1615;1608;1576;1615;

1575;1616;1604;1614;1609; 1575;1604;1604;1607;1616;

1605;1614;1578;1614;1575;1576;1611;1575; "Kim de tevbe eder ve salih amel işlerse işte o, Allah'a tevbesi kabul edilmiş olarak

denir." Vahşi bununla da tatmin olmaz. "Ya Muhammed! Tevbe, iman ve iyi amel, ağır bir şarttır, olabilir ki gücümüz yetmez." Bu cevaba cevap yeni

inen Nisa suresinin 48. Ayetinden gelir: 1575;1616;1606;1617;1614;

1575;1604;1604;1607;1614; 1604;1575;1614;

1610;1614;1594;1618;1601;1616;1585;1615;

1575;1614;1606;1618;

1610;1615;1588;1618;1585;1614;1603;1614;

1576;1616;1607;1616;

1608;1614;1610;1614;1594;1618;1601;1616;1585;1615;

1605;1614;1575; 1583;1615;1608;1606;1614;

1584;1614;1604;1616;1603;1614;

1604;1616;1605;1614;1606;1618;

1610;1614;1588;1614;1570;1569;1615;

1608;1614;1605;1614;1606;1618;

1610;1615;1588;1618;1585;1616;1603;1618;

1576;1616;1575;1604;1604;1607;1616;

1601;1614;1602;1614;1583;1616;

افْتَرَى
اِثْمًا
عَظِيمًا “Şüphesiz Allah,
kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz. Bunun dışında kalan (günah)ları ise dilediği
kimseler için bağışlar. Allah’a şirk koşan kimse, şüphesiz büyük bir
günah işleyerek iftira etmiş olur.” Vahşi gene ikna olmamıştır. Yeni bir mektup yazar
“Ya Muhammed; bundan “eğer Allah dilerse buyruğunu yapacaktır” anlamı
çıkmaktadır. Ben bilmiyorum, Allah benim hakkımda böyle bir şey dileyecek
mi?”der, Bunun üzerine de Zümer suresinin 53. Ayeti indirilir:
وَاَنِيبُوآ
اِلَى
رَبِّكُمْ
وَاَسْلِمُو
75; لَهُ مِنْ
قَبْلِ اَنْ
يَأْتِيَكُم
15; الْعَذَابُ
ثُمَّ لاَ
تُنْصَرُونَ
“ De ki: “Ey kendilerinin aleyhine aşırı giden kullarım! Allah’ın
rahmetinden ümidinizi kesmeyin. Şüphesiz Allah, bütün günahları
affeder. Çünkü O, çok bağışlayandır, çok merhamet
edendir.” Vahşi: “İşte şimdi oldu.” der. Mekke’ye gelir ve
Müslüman olur. İnsanlar sorarlar: “Ey Allah’ın Elçisi!
Bütün bu müjdeler sadece Vahşi için mi, yoksa hepimize mi?” O
cevaplar: “Hepinize!.” Önceki yıllarda, Bedir’de
öldürülen yakınlarının intikamını almak için Medine’ye Hz.
Muhammed (asv)’i öldürsün diye suikastçiler göndermiş olan
Kureyş’in ulularından Ümeyye oğlu Safvan’da kaçaklardandır. Kendisini
ikna edip, geri getirmek üzere, Hz. Muhammed (asv)’e suikastçi olarak
gönderdiği Umeyr oğlu Vehb gönderilir. Yanında, Hz. Muhammed (asv)’in
“dokunulmazlık” sözünün belgesi olarak verdiği sarığı da vardır.
Safvan güvenir ve geri döner. Fakat henüz İslam’a hazır değildir. Hz.
Muhammed (asv)’in karşısında durur. “Bana iki ay izin tanı. Dinini kabul edip
etmemek için düşüneyim.” der. Hz. Muhammed (asv) cevap verir.
“İki ay değil dört ay izin, sana.” Dört ay dolmadan Safvan kendi isteğiyle
Müslüman olur Önke kaçakların üçüncüsü;
Bedir’de öldürülünceye kadar İslam ve Hz. Muhammed (asv)
düşmanlığının başını çekmiş ve O’nun tarafından “Bu ümmetin
firavunudur.” diye tanımlanmış olan Ebu Cehil’in oğlu İkrime’dir. İkrime de
çok şeyler yapmıştır. Öyle ki Hz. Muhammed (asv) onun hakkında da “Ondan
çektiğimi babasından çekmedim.” diyecektir. İkrime’yi ikna edip geri
döndürme görevini de eşi üstüne alır. Yemen sahilinde, gemiye
binmiş ve Afrika’ya geçmek üzereyken kendisini yakalar. Mekke’ye
döndürür. İkrime’nin içeri girmekte olduğu söylenince Hz.
Muhammed (asv) yanında oturan arkadaşlarını uyarır. “Sakın babası aleyhinde konuşup,
kendisini rencide etmeyin.” İkrime içeri girer. Hz. Muhammed (asv) kendisini
kucaklayarak karşılar. “Süvari muhacir, hoş geldin.” der. Yanına oturtur.

Görmeleri, duydukları ve yaşadıkları karşısında şaşırın İkrime sız verir. "Ey Allah'ın Elçisi! Sen şahid ol bugüne kadar senin dinini engellemek yolunda harcadığım gayretin ve paranın en az iki katını ona hizmet etmek için harcayacağım." İkrime sız'ında durur. Yıllar sonra, Hz. Ömer (ra)'ın halifeliği döneminde Orta Doğu'nun Müslüman oluşuna yol açılan Yermuk savaşında bir yudum su içmeden şehid olan sız'ın mihatten biri de İkrime'dir. Vücudunda yetmiş tane kılıyarası sayarlar.^[8] Bu rneklerde de gür'ünde gibi Peygamber Efendimiz, merhamet ve şefkatinin bir eseri olarak insanlara sız'rekli elini uzatmış, onları inkarcılığın batağından İslam'ın cennetine kazanmak istemiştir. Efendimiz Hazretleri, Allah'ın rahmet ve mağfiretini yalnız iki kişiye (kendisine ve Peygamberimize) ait kılmak zere dua eden bir cehil bedeviye: "Allah'ın ltuft ve rahmet dairesini ok darlaştırdın" buyurmuş, bu ierikte ve bu formatta yapılan bir dua anlayışının pek uygun olmadığını belirtmiştir. Ö'nün şefkati aynı zamanda hayvanlara idi, tabiata idi. Hayvanlara fazla yk yklememesini, iyi bakılmasını, eziyet edilmemesini ısrarla belirtiyor, kıyamet kopacak olsa, elinde de bir fidan olsa onu dikmeye vakti varsa dikip yle leceğini sız'lyorddu. O, rahmet ve şefkat peygamberi idi. Bu m'nasebetle inananları sız'rekli merhametli olmaya teşvik ediyor, sız'yle buyuruyordu:

1575; 1604; 1585; 1617; 1614; 1575; 1581; 1616; 1605; 1615; 1608; 1606; 1614;

1610; 1614; 1585; 1618; 1581; 1614; 1605; 1615; 1607; 1615; 1605; 1615; 1575; 1604; 1604; 1617; 1607; 1615;

1578; 1614; 1593; 1575; 1604; 1609;!

1575; 1585; 1581; 1614; 1605; 1615; 1608; 1575;

1605; 1614; 1606; 1618; 1601; 1610; 1575; 1585; 1590; 1616;

1610; 1614; 1585; 1618; 1581; 1614; 1605; 1618; 1603; 1615; 1605; 1618; 1605; 1614; 1606; 1618; 1601; 1610;

1575; 1604; 1587; 1617; 1614; 1605; 1614; 1575; 1569; 1616;

1575; 1604; 1585; 1617; 1614; 1581; 1616; 1605; 1615;

1588; 1616; 1580; 1618; 1606; 1614; 1577; 1612;

1605; 1616; 1606; 1614;

1575; 1604; 1585; 1617; 1614; 1581; 1618; 1605; 1606; 1616;

1605; 1614; 1606; 1618;

1608; 1614; 1589; 1614; 1604; 1614; 1607; 1614; 1575;

1608; 1614; 1589; 1614; 1604; 1614; 1607; 1615;

1575; 1604; 1604; 1617; 1607; 1615;

1608; 1614; 1605; 1614; 1606; 1618;

1602; 1614; 1591; 1614; 1593; 1614; 1607; 1614; 1575;

1602; 1614; 1591; 1614; 1593; 1614; 1607; 1615;

1575; 1604; 1604; 1617; 1607; 1615;

1578; 1614; 1593; 1575; 1604; 1609; "Merhamet edenlere Allah da merhamet

eder. Siz yeryüzündekilere şefkat ve merhamet gösterin ki, gösterenler de size merhamet etsinler."

^[9] 1605; 1614; 1606; 1618; 1614; 1604; 1575;

1610; 1614; 1585; 1618; 1581; 1614; 1605; 1615; 1604; 1575;

1614; 1610; 1615; 1585; 1618; 1581; 1614; 1605; 1615; "Merhamet

etmeyene merhamet olunmaz." Ailede, toplumda ve yk rttğ hizmet sebebiyle yz yze geldiği insanlarla diyalogunda merhamet ve şefkatin en

derin örneklerini yaşatan Hazreti Muhammed (sallallâhü aleyhi ve sellem), insanları, hayvanları, bitkileri, tüm varlıkları ve evreni Yüce Allah’ın bir emaneti olarak görüyordu. Emanet, ciddiyet, bilinç ve sorumlulukla korunup geliştirilebilirdi. Sorumluluk ise şefkat, rahmet ve merhametle anlam ve değer kazanırdı. Bu sebeple, onun peygamberliği nasıl evrensel, rahmet, merhamet ve şefkati de evrensel. Bu münasebetle o, evrendeki her varlığa karşı şefkatli ve merhametli olmak gerektiğine dair ilkeleri, tüm insanlık için öngör müştür. Hiç kuşkusuz bize de çevremize karşı onun gibi şefkatli ve merhametli olmak yakışır. Bize, merhametsiz, şefkatsiz, acımasız, gaddar, katı yürekli ve zalim olmak yakışmaz. Şefkat ve merhamet, sevgi eksenli bir duygu şenliğidir. Bir sevgi medeniyeti oluşturmanın yolu hiç kuşkusuz şefkat ve merhametten geçer.[10] [1] Enbiyâ, 21/107 [2] İbrahim □□Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, Akçağ Yayınları: 4/29. [3] Tevbe, 9/128 [4] Ataullah b.Fazlullah, □□Ravzatü’l-Ahbab, s.174; [5] Afzalur □□Rahman, Siret Ansiklopedisi, I/54. [6] Afzalur □□Rahman, Siret Ansiklopedisi, I/53. [7] İbrahim □□Refik, Güllerin Efendisi, s.119. [8] M. Yusuf □□Kandehlevi, Hayatü’s-Sahabe, I/55, 123, 192, 199, 205-209; (II/524; IV/27; □□İbrahim Refik, Güllerin Efendisi, s.172; Abdurrahman Azzam, □□Peygamberimizin Örnek Ahlakı, s.77, 83; Ataullah b.Fazlullah, Ravzatü’l-Ahbab, □□s.258 [9] Tirmizî, Birr □□16, (1925); EbûDâvud, Edeb 66, [10] Prof. Dr. □□Hüseyin ALGÜL Zuhur Dergisi sayı 1

[İslam ve Hayat.Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)